

Bestemmelse om Rævnet. Naar det viser sig, eller der er Sandsynlighed for, at Sparekassen ikke kan klare sig, og at den har et Underflud af 5 pCt., og Rævnet tiltræder som sidste Instans, saa staar det ikke klart for mig — jeg vil spørge den ærede Ordfører derom, det kan være, at han kan klare det for os, det fremgaar i alt Fald ikke tydelig for mig heraf — om Rævnet er berettiget til strax at standse Sparekassens Virksomhed, naar det træder til, eller først efterat det har gjort sin Overveelse. Det kan der optaa Civilspørgsmaal om, og jeg tror nok, at det var godt, om det stod noget tydeligere. Der er i § 12 to Steder, baade i 1ste og 2det Stykke, hvor der er talt om Mulkbestemmelser, men hvor der ikke er sat noget Maximum derfor. Jeg tror dog nok, at det maatte var heldigere, om der blev sat en Bestemmelse derom. Det er ogsaa kun en Hensigt, hvad de øvrige Ændringsforslag angaar, til hvilke jeg er Medforslagsstiller, skal jeg ikke berøre dem videre, men overlade deres Motivering til de andre ærede Herrer. Det fremgaar jo tydeligt af Forslagene. Hvad navnlig Forslaget om Sparekassinspektøren angaar, skal jeg bemærke, at jeg personlig betragter ham som umyttig i dette Stykke. Jeg mener, at vi meget godt kunne klare os ved en Mand, der fik Lønning som Kontorchef under Finantsministeriet eller Indenrigsministeriet. Jeg tror i det Hele taget ikke, at man overfor Sparekasserne saaledes skal give Anvisning paa at reise Landet rundt og sige i Sparekasserne, enten der i Virkeligheden er noget at gøre eller ikke. Min Opfattelse er den, at man i mindre Kontrol, og at den Kontrol, som den nu er, skal udvides, saaledes at der ansættes en dygtig Mand, som bestjæftiger sig udelukkende med de Sager, og at han ogsaa faar den fornødne Medhjælp. Naar den ærede Ordfører udtalte, at medens de vilde spare ved Ansættelse af en Sparekassinspektør, vilde vi give flere Penge ud, saa tror jeg ikke, at det er fuldstændig rigtig. I de 8,000 Kr. indeholdes Kontorchefens Løn, og naturligvis er ogsaa Vedrægt til Medhjælperen regnet med; men dersom det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Nørresundby (Suel), gaar igennem, nemlig, at foruden de 8,000 Kr., de Paagjældende skulde have Rejsepenge og Diæter godgjorte, saa kan den ærede Ordfører have Ret. Vort Forslag vil derimod ikke medføre højere Udgifter end Hvertallets Forslag, idet dette forudsætter, at Sparekassinspektøren paa hans Rejse skal have Rejsegodtgjørelse efter Regning og 8 Kr. i Diæter. Svornemget det vil løbe op til, er vanskeligt at sige; men jeg er overbevist om, at det vil blive meget mere end 8,000 Kr., naar Sparekassinspektørens Løn bliver lagt til.

Suel: I det Væsentlige kan jeg ligesom de øvrige ærede Talere slutte mig til Lovforslaget, som det nu ifølge Udvalgets Redaktion foreligger.

Der er kun et Par Punkter, med Hensyn til hvilke jeg har en afvigende Opfattelse. Dette gjælder da navnlig det Spørgsmaal, om man skal ansætte en fast Sparekassinspektør, eller om man istedet derfor skal stille en Sum til Ministerens Disposition, for at han kan lade det fornødne Eftersyn foretage. Naar det ærede Medlem, der fører Ordet i denne Sag, mente, at mit Forslag vilde blive langt dyrere end Udvalgets, saa tror jeg, at han deri tager fejl. Udvalgets Forslag gaar ud paa at ansætte en Sparekassinspektør, der skal lønnes som Kontorchef og ansættes som saadan. Det er altsaa klart, at hvis dette Forslag gaar igennem, vil der blive gjort en ny Embedsmand til dem, som allerede ere ansatte under Indenrigsministeriet, og det en Embedsmand, der er pensionsberettiget baade for sig og Hustru. En saadan pensionsberettiget Kontorchef kan altsaa ikke fjernes, men vedbliver at staa for Statens Regning. Naar der derimod stilles en Sum til Indenrigsministerens Disposition, for at han kan kontrahere med, hvem han vil, om at udføre Tilsynet med Sparekasserne, har man ikke bundet sig saaledes vedvarende til at have en bestemt Embedsmand hertil. For det Første vil derved opnaas, at man meget lettere vil faae en Kapacitet til at overtage denne Post, idet en finantsiel Kapacitet vanskeligt vil kunne findes til at gaa ind i en Kontorchefs Embede. Dernæst kunde det Tilfælde jo tænkes, at dette Embede efterhaanden viste sig at være oversflødigt. Jeg tror, at der allerede, som Forholdene nu ere, ikke vil blive overmaade meget at bestille for en saadan Embedsmand, og naar der var gaaet nogen Tid, og Sparekasserne vare komne ind i en regelmæssig Ordning, end flere af dem nu ere, vilde maasse Tilsynet helt kunne undværes. Havde man nu en Mand, der havde overtaget dette Tilsidsbered paa Tid, kunde man blive af med ham igjen, men har man en fast pensionsberettiget Embedsmand, kan man ikke blive af med ham igjen. Det Mulighed ligger desuden nær, at der kunde ske en Forandring med hele Sparekassesevæsenet her tillands. Jeg tror ikke, det ligger langt fra den høitærede Regjerings Tanke at indrette en Statssparekasse f. Ex. gjennem Livrente- og Forsørgelsesanstalten, der jo har Agenter rundt omkring i Landet. Derved vilde man opnaa, at man kunde stille Sparekasserne fuldstændig sikkert — Statskassen maa jo navnlig anerkjendes for at være fuldstændig sikker — og saa kunde man lade de øvrige Sparekassers Virksomhed, som sikkert nok vilde trives ved Siden af, være ukontrolleret, thi Staten havde da givet Sparekasserne, de sparformelige Folk, Leilighed til at kunne faae deres Penge anbragte lige saa sikkert som i kongelige Obligationer. Skulde dette Tilfælde siden indtræde, saa sad man der med en pensionsberettiget Embedsmand, som man enten maatte sætte paa Ventepenge eller ansætte andetsteds. Det var ikke